

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

D[omi]nica secunda in Aduentu Questio secu[n]da

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

De questiōibus super euāg.

dat in glām chri. Qd aut ordinat ad fi-
nē pmo mō est duplex. s. addā nō partici-
pans diuina bonitate nisi in ordine ad illd
cui ē vtile: vt partes in ordine ad totū: z
q̄ eā participat etiā sine illo ordine. sic an-
geli sine ordine ad hoīem. Prīmū nō ē ni-
si sit ille finis. s. sec̄o d̄ sc̄do. Hec tibi. Tho-
mas aut̄ glosandi autoritates quib̄. Seco-
tus tradit: s. sc̄us Tho. i. ij. dicat q̄ pba-
biliter posset sustineri: tñ eū p̄sūptiuosum
credidit: imo videt q̄ repugnet dicti san-
cto: s. h̄i sc̄pture. Sc̄ate em̄ tali glosa du-
plex fuit causa ch̄o dño veniendi. s. petō-
res saluos facere z hūanā naturā glificā-
re. Sed h̄ est h̄ glosam supra inductam q̄
d̄t q̄ nulla cā veniēdi fuit nisi vna. s. pecca-
tores saluos facere. Preterea sup̄ illd̄ Le-
ui. vi. Dis estimatio siclo sanctuarij pōde-
rabit. d̄t glo. Dis diffinitio sc̄is fiat pon-
derib̄ de sancta sc̄ptura veniētib̄. S. sic
est q̄ dicta glosa nō venit de sacra sc̄ptura
id est in ea nō habet fundamentū. q̄ p̄ eam
nihil bñ diffinit vel determinat. De his
oib̄ vide si vis Lāpo. in. ij. di. j. Que-
rit etiā pōt vtz̄ pueniēs fuerit ch̄m incar-
nari. De q̄ vide sc̄m Tho. vbi s̄. Et vtz̄
pueniēs fuerit incarnari filiū q̄s̄ patrem
vel sp̄m sc̄m. de q̄ vide Tho. ij. pre. q. ij.
ar. viij. z. ij. dist. j. q. ij. ar. ij. z. ij.

Dñica secunda in Aduētū Questio secūda.

q̄ Veritur vtrū deus pos-
sit astrā. i. solem: lunā: z stellas
suo splendore p̄uare: Ad qd̄ re-
spōdeo p̄ tres p̄clusiones. Prīma Sol nul-
la sua luce vere p̄uari pōt. Nā impossibile
est q̄ st̄ate causa remoueat effect̄. qz̄ cau-
sa ē ad quā de necessitate sequit̄ aliud: vt
pater. v. Meta. Sed st̄ate sole/ stat causa
ois sue lucis. qz̄ nō h̄z lucē alienaz̄ siue ab
alio participatā: nec p̄riā q̄ sit accidēs. i.
cōmune. sed habet solū p̄riā que est acci-
dens p̄ se z naturalis p̄prietas ei⁹. Om̄e
aut̄ tale accidēs p̄sequitur p̄ncipia speciei
cui inest: vt r̄n̄ibilitas p̄ncipia hoīs: z di-
cit cassari a suo subiecto: nō p̄ actōez: sed
per naturāle seq̄lam. i. sic q̄ p̄ducēs subie-

ctū/ p̄ducit p̄ illud p̄prias subiecti passio-
nes. Sc̄da. Luna p̄uari pōt vere aliq̄ lu-
cere: vt patet ad sensum. quia p̄uat ea quam
habet a sole: vt patet in eclipsi. Non autē
omni. qz̄ p̄m sc̄m Tho. sup̄ libro de celo z
mūdo: cū luce p̄cipitata a sole habet p̄ri-
am lz̄ debile z solū in sup̄ficie. Et hec con-
sequit̄ p̄ncipia lune: sicut in sole dictū est.

Tertīa. Stelle p̄uari pōt vere aliq̄ luce.
qz̄ ea quā h̄nt a sole q̄ p̄m sc̄m Tho. illu-
minat oēs stellas. nō autē omni. qz̄ si luna
q̄ inter oia corpa stellaz̄ est ifima adeo vt
sit opaca habet aliq̄lem lucem p̄riā: a for-
tiori vidēt eam habere stelle: vt inuit s.
Tho. verit. q. xij. ar. j. in corpore. dicēs lu-
men esse in stellis vt q̄litas z forma p̄ma-
nens: in aere p̄o vt passio. Sed cōtra h̄
missa. quia q̄dam dicunt solem in passio-
ne ch̄isti vere p̄uatum lumie. Sol. Hoc
est sc̄sum z cōtra Dionysū in epistola ad
Polycarpū: q̄ dicit se vidisse tūc lunā sub-
intrasse solem. Hec hoc mirū si ip̄e hoc vi-
dit: non autē illi q̄ erant in hierusalem: q̄
ipse fuit in egypto vbi raro sūt nubes. tūc
aut̄ fuerūt nubes in iudea ad maiorē hor-
rorem mortis ch̄i. Sc̄do. Nam Scot⁹ et
multi alij vidēt h̄z̄ p̄ maximā: q̄ q̄ncun-
q̄ aliqua se habent vt prius z posteri⁹ res
aliter distincta: deus potest separare p̄us a
posteriori: qz̄ ab eo non dependet. sed hu-
iusmodi sunt sol z suus splendor: z luna z
stelle. Solu. Illa maximā est falsissima.
Fallit em̄ pmo vbi vnū eoz̄ est reliq̄ ra-
tio essendi. Unde nō posset de⁹ facere ma-
teriā sine forma qua est prior: z a qua rea-
liter distinguit̄. Et sc̄do vbi vnum est ef-
fectus z naturalis sequela alterius: sicut
passio subiecti. q̄a tūc est impossibile age-
re ad p̄seruatiōem subiecti: z nō eius qd̄
necessario est a subiecto. Et lz̄ pri⁹ nō de-
pēdat a posteriori: tñ necessario illd̄ cau-
sat z infert: et ip̄m posteri⁹ a priori sic de-
pendet vt aliq̄n non sinat ip̄m sine se esse.
Sed cōtra hoc: quia nō magis depen-
det passio a subiecto: puta calor ab igne q̄
actio a passioe vel q̄litate: puta calefactio
a calore. Sed deus potest passionem siue
qualitatem subiecti separare ab actione: vt
patet in tribus pueris. Ergo z subiectus
a passione. Solutio. Proprietates que

sunt cum motu potest de a subiecto separare: quia non sunt proprietates nisi supposito motu primi mobilis a quo dependet, et magis a deo: de quo numero est calefacere respectu ignis, non autem potest separare quae sequuntur subiectum per simplicem emanationem: ut lucere. Hec Petrus. Sed quia etiam stare motu celi ignis aliquando est absolutus ab actione quae est calefactio: ideo melius dicitur potest non est simile: quia passio est in subiecto: non autem actio in passione: sed transit in passum: et per eius dispositionem potest impediri. Unde si actio sit immutabilis et naturalis ut ea qua angelus se intelligit est inseparabilis. Non ergo ignis est circa tres pueros absolutus a calefactione quasi aliquid circa ipsum factum sit, sed quia aliqua forma impressa est pueris per modum habitus vel actus quae prohibebat eos comburi: sicut et ipsi mei corporibus gloriois. Tertio, Nam luna et stelle non habent lucem nisi ab alio: quia sol est fons totius luminis, et dicitur est sic: quia solus luceat. Ergo possunt omni luce privari. Solus Sol lucet solus luce propria et pura non mixta cum alia luce: et est fons totius luminis in quantum ad omnia luminaria diffundit aliquid luminis per modum passionis siue accidentis non consequentis principia speciei: non autem quasi omne lumen luminarium sit hoc modo ab illo. Sed contra hoc: quia lumen quod stelle habent: a sole semper habent, sed non habent illud per modum passionis. Solus Negat consequentia, quia quod illud habeant/est non quia habeant ut aliquid permanens et consequens eorum naturam: sed quia semper aspiciunt sole, et idem esset de aere si sol firmaretur in una parte hemisphaerii. Et forte quod hac ratione secutus Thome, ut in eis esse lumen ut formam permanentem quibus possent dicitur quod loquitur de luce propria stellarum. Quarto: quia non videtur a quo tunc possunt luminaria obscurari si non privantur lumine. Solus, Immo poterunt obscurari per nubes quae etiam tunc erunt quaedam erunt: cum christus sit venturus in nube: et per condensationem maximam aeris: quae aliquando etiam tanta est ut aer videatur corpus humanum: ut cum apparet angelus vel demone corporali visione, et per maiorem luminis presentiam, id est corporis christi et sanctorum: quorum corpora luce bunt ut sol: et consequenter christus plus quam sol. Queri etiam potest utrum adventum secundum christum praecedere debeant aliqua signa: De

quo vide. iij. senten. dist. xlvij. q. j. ar. iij. Et utrum christus iudicabit in forma gloriae: De quo vide ibi ar. ij.

**Dei in Adventu
Questio tertia**

Veritur utrum opera: id est miracula christi ostenderent eum sic evidenter esse filium dei: ut discipuli Joannis hoc credere tenerentur: Ad hoc autem dico quod sic. Miracula christi fuerunt in triplici differentia. Quedam enim fuerunt christi ad consolationem fidelium vel infidelium conversionem: orando et deprecando: sicut suscitavit Lazarum permissa oratione. Quedam vero fecit ad eundem finem impando autoritate propria: sicut suscitavit filium viduae viduae. Adolescentes tibi dico: surge, surge. Quedam vero etiam fecit in testimonium eorum quod dicebat: sicut sanabat paralyticum: praemittens. Et autem sciat quia filius hominis habet in terra potestatem etc. Prima igitur miracula nullo modo arguebant ipsum esse deum: nec de hoc faciebant suppositionem in mente: quia in nullo videtur ferebant a miraculis aliorum sanctorum quae non arguebant eos esse deos. Secunda vero faciebant de hoc probabilem fidem: quia illi qui erant cum eo in nave viso quod mari et veris ipse dixerunt: Quasi est hic: quia venti et mare obediunt ei: quasi dixerunt: hic non est prope homo ut alii. Tertia vero convincebant demones credere, quia cum sciant totam virtutem naturae creatae: sciebant talia fieri non quaeque virtute creatae: sed immediate a deo: de qua constat eis quod non possent reddere testimonium nisi falsitatem: et consequenter concludebant (ut ita dixerim) illam doctrinam esse veram in cuius testimonium illa fiebant. Homines autem valde provocabatur ad fidem: quia demones sciunt, scilicet ista miracula fuisse a deo: homines probabiliter credebant frequenter: sed non convincebantur: quia non constabat evidenter eis hec esse a deo: quia non novissent omnes naturales causas occultas. Unde quaedam attribuere ea diabolice virtuti: quod diabolus facere non poterat: quia in hac re certus erat. Ratione tamen multitudinis prima: secunda: et tertia miracula faciebant probabilem conjecturam quod esset christus, de quo erat fama quod multa facturus esset miracula: quia ipse fuit tanquam fons miraculorum.